

Když vládnou nestvůry,
kdo je zastaví?

NAVŽDY ZLOSYN

VANESSA LEN

PŘEKLAD PETRA BADALEC

COO
BOO

Navždy zlosyn

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Vanessa Len

Navždy zlosyn – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

VANESSA LEN

NAVŽDY
ZLOSYN

COO
BOO

*Pro mou mámu, která mi chybí každý den.
Kéž bych dokázala změnit časovou osu.*

Přeložila Petra Badalec

ONCE A VILLAIN

Copyright © 2025 by The Trustee for Vanessa Len Trust

All rights reserved.

Cover © Evvien Tan, 2025

Translation © Petra Badalec, 2026

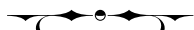
ISBN tištěné verze 978-80-267-4160-2

ISBN e-knihy 978-80-267-4166-4 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-4167-1 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-4163-3 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

JEDNA

„Musíme odsud pryč,“ řekla Joan. Všichni se mačkali ve slepé uličce, ale nemohli se tam zdržovat dlouho. Po nábreží se k nim blížil strážný, od ostatních lidí na cestě ho odlišoval zlatý odznak. „Jde sem hlídka...“

„Vidím,“ zamumlal Nick ponuře.

„Jsou *dva*.“ Aaron ukázal na drobnou ženu dál na nábreží, na jejímž límci se také lesklo cosi zlatého. Té si Joan vůbec nevšimla.

Přes řeku zavál studený vítr a pronikl Joaninou šifonovou sukní. Přála si, aby na sobě pořád měla kabát, ten ale musela včera v noci odhodit a teď už nebylo jak ho získat zpět. Založila si ruce na hrudi a pozorovala strážce a neznámou siluetu města. Kam by mohli jít?

Na druhé straně Temže se ve skleněných věžích odrážela bouřlivá obloha. Na jedné z nich se třpytil barevný ornament: mořský had pohlcující plachetnici. Symboly nestvůr byly nyní všude – okřídlení lvi a hadi zdobili budovy a vlající vlajky. Všem připomínaly, že svět už nepatří lidem.

Teď vládly nestvůry.

Joan se otočila k Jamiemu. „Myslíš, že by nám pomohl někdo z tvojí rodiny?“ Liuovi si předchozí časovou linii jistě pamatovali. Určitě by je k sobě vzali.

Vítr Jamiemu zčechral hladké tmavé vlasy. Od Tomova zmizení se zdál ztracený v myšlenkách, ale teď se očividně snažil soustředit. „Území Liuových je hned za řekou. Pokud se tam dostaneme...“

Zbytek jeho slov přehlušil hřmot motoru. Joan a ostatní instinktivně ustoupili do stínu, právě když se zpod londýnského mostu vynořila černá loď připomínající pohřební vůz a pomalu a hrozivě se blížila. Na jejím boku se skvěl zlatý lev Dvora nestvůr, který cenil zuby a vytahoval drápy, připravený k útoku.

Joanina sestrénice Ruth tiše zaklela. „Tady nemůžeme zůstat.“

Nick se vedle Joan pohnul a čelist se mu napjala. Joan věděla, na co myslí. Když jim Liuovi naposledy poskytli útočiště, Nick byl spoután a jeho mysl ovládnuta. Joan téměř očekávala, že se s nimi Nick bude dohadovat, ale po chvilce jen přikývl. „Pojďme,“ vyzval je.

Vmísili se do nepočetného davu a snažili se zapadnout, aby nevypadali jako uprchlíci, kterými ve skutečnosti byli.

Joan věděla, že by měla držet hlavu skloněnou, nemohla ovšem odolat a znovu vrhla pohled přes řeku. Tenhle nový Londýn byl neskonale podivný. Z komínů se valil tmavý kouř a usazoval se na obloze jako ponurý závoj. Některé známé orientační body zmizely – Tower Bridge i kopule katedrály svatého Pavla byly pryč. Na jejich místě se tyčila nová silueta gotických věží a skleněných mrakodrapů.

Pár set kroků na západ se přes řeku klenul London Bridge. Ne praktický betonový most, který Joan znala,

ale jiný, který sem musela přemístit Eleanor – starý London Bridge s neobvyklými malebnými domky a obchody, které působily jako miniaturní Shakespearova vesnička na Temži.

Přímo tady na chodníku se procházel muž v řecké tunice a za ním žena ve středověkých šatech, jejichž těžký samet táhla za sebou po zemi. Bylo jasné, že nestvůry se už odhalení nebojí.

Joan polkla. Všechno to bylo špatně. Tohle bylo *špatně*. Tenhle svět neměl existovat. Její sestra Eleanor převzala kontrolu nad časovou osou a přetvořila ji v takovou, kde vládnou nestvůry. A využila k tomu Joan a Nicka. Přiložila Joan pistoli k hlavě a dala Nickovi na výběr: buď Joan, nebo svět.

Joan věděla, co Nick udělá. Byla si tím naprosto jistá. Nick byl legendární lovec nestvůr, lidský hrdina, který zabíjel predátory, již se plížili mezi nimi. Když dostal na výběr mezi zničením lidstva a záchranou Joan, mohl udělat jen jedno. Joan zavřela oči a čekala na smrt.

Jenže Nick si vybral Joan.

Joan se teď snažila zachytit jeho pohled, ale marně. Šel po druhé straně ulice, kráčel s Jamiem a Ruth a přes tmavý pramen vlasů nebylo vidět, jak se tváří. Joan měla pocit, že se jí vyhýbá. Neměla mu to za zlé. Musel svého rozhodnutí litovat – teď, když viděl všechno tohle.

„Hej,“ zamumlal Aaron a přidal se k ní.

Joan se pokusila usmát. „Pořád čekám, kdy mě zatknou.“

Aaron předstíral, že si protahuje krk, a přitom nenápadně zkontroloval strážce. „Pořád jen hlídkují,“ uklidnil ji. „Nevědí o nás.“

Joan přikývla. Něco v ní nedokázalo uvěřit, že je Aaron doopravdy tady. Celé měsíce si uchovávala vzpomínky na něj v tichosti a hluboko v sobě. V soukromí své mysli si pravidelně vybavovala pánovitý hlas kluka z honosného sídla a internátní školy a nevěřila, že ho ještě někdy uslyší. Nechtěla, aby byl v takovém nebezpečí – aby s ní znovu musel utíkat. A přesto byla část jejího já strašně sobeckým způsobem ráda, že je zase s ním.

Aaron si unaveně prohrábl zlaté vlasy. Někdy bylo těžké prohlédnout jeho nadpozemskou krásu, ale Joan ho znala dost dobře na to, aby si všimla tmavých kruhů pod očima a šedivého nádechu jeho pleti. Kdy naposledy spal? Kdy vůbec někdo z nich spal?

„Jsi v pořádku?“ zeptal se jí Aaron.

Joan se na to samé právě chystala zeptat jeho. „A co ty?“

„No jasně. Moc se mi zamlouvá, jak to tu tvá drahá sestra zrekonstruovala.“

Joan se překvapeně zachichotala. „Vypadá to tady jako v tom městě v *Draculovi*. Samé temné mraky a bodce.“ Zatímco mluvila, zaslechla blížící se kroky. Polkla a upravila si vlasy tak, aby si zakryla krk.

Kameny pod nohama byly bouřkově šedé. Zvuk Aaronových kroků na nich byl uklidňující. Jako pravidelný tlukot srdce. Joan se během chůze snažila soustředit právě na to, a ne na mrazení v zátylku.

Samozřejmě se už s nestvůrami setkala – sama byla míšenka. Aaron, Ruth a Jamie byli nestvůry. Ale jakmile se probudila v tomhle novém světě, něco zvířecího v ní vycítilo změnu. Téměř pod kouřem a slanou vodou řeky cítila pach pižma ve větru. Její tělo instinktivně

a okamžitě vědělo, že už není na vrcholu potravního řetězce.

Nick na druhé straně cesty zaujímal klamně nenucený postoj. Ale taky to cítil. Když kolem nich prošel muž v paruce připomínající soudce, Nick pohledem zalétl k jeho rukám a sledoval ho, dokud jim nezmizel z očí.

Joan podlehla mrazení v zátylku a ohlédla se přes rameno. Strážný v černém plášti se blížil. Zrychlila krok a zachytila Rutin pohled. Ruth přikývla a pošeptala cosi Nickovi a Jamiemu.

Už byli téměř u mostu. Před nimi se zvedalo strmé kamenné schodiště k jeho jižnímu konci, který tvořila mohutná budova – samostatný hrad, který jako by vrhal stín na celé město.

„Kamenná brána,“ řekl Aaron.

Z věží korunujících bránu vyčnívaly hroty – tmavé koule na tenkých tyčích, které se komíhaly ve větru.

„Co to je?“ zeptala se Joan nahlas. Větrné korouhve? Ale bylo jich tam tolik...

Aaron prudce vydechl. „Ta tvoje sestra je vážně číslo.“

„Cože?“

„Nic. Nedívej se tam.“

„Vypadá to jako nějaká shnilá zelenina,“ řekla Joan. „Jako...“ Zmlkla. Vánek přinášel slabý pach rozkladu.

Pan Larch, její učitel dějepisu, kdysi ve výkladu o Starém London Bridge přednášel: *Hlavy zrádců se nabodávaly na kůly a vystavovaly se tam – byly namočené v dehtu, aby uhnívaly pomaleji.*

„Joan,“ řekl Aaron tiše. „Nemůžeš tam takhle zírat – ne na takovémhle místě. Budou se tě vyptávat. Lidé si budou myslet, že někoho z těch na věži znáš.“

Joan odvrátila pohled a cítila se příšerně a strašně naivně. Ani si neuvědomila, že tam nahoře jsou lidé, natož že tím, jak na ně zírá, ohrožuje sebe i ostatní.

Aaronovy šedé oči měly barvu bouřkových mračen nad nimi. UVědomila si, že už dřív něco podobného viděl – možná ve středověku nebo v renesanci, v dobách, kdy hlavy zrůdců na mostě nebyly ničím výjimečným, stejně jako lodě na Temži.

Joan si nikdy tolik neuvědomovala, v jak chráněném prostředí vyrůstala. Narodila se a vyrostla v bezpečí Milton Keynes a Londýna jednadvacátého století. Nikdy neviděla pověšeného člověka ani tělo vystavené jako varování. Nikdy si nepředstavovala, že by se Londýn mohl proměnit v *tohle*, že by se jeho dávné krutosti mohly vrátit.

A... Znovu pohlédla na severní břeh, na nestvůří symboly vystavené všem na odiv. Jaké nové krutosti se asi zrodily ve světě, kde nad lidmi vládly nestvůry?

„Pojďme na most,“ řekla. Čím dřív se dostanou na severní břeh, na území Liuových, tím dřív budou v bezpečí. A pak snad dokážou přijít na to, jak to všechno napravit.

„Co je tohle za středověké *peklo*?“ sykla Ruth, zatímco všichni spěchali po kamenných schodech na most. „Energie v celém tomhle městě je úděsná.“

Její hlas napůl přehlušovalo burácení vody. Schodiště je zavedlo k dřevěným podpěrám mostu, obrovským pilířům, které rozvířovaly řeku do peřejí. Eleanor ten zvuk jednou popsala jako sto vodopádů. Joan však připomínal spíše oceán – vlny narážející na skály a útesy.

Nad nimi, na mostě, je vítal prapor v barvě zlata a pavích per: ELEANOR, SEMPER REGINA! OSLAVTE KRÁLOVNINO JUBILEUM!

„Semper Regina?“ ucedil Nick suše. „Jak asi můžeš slavit jubileum, když jsi královna *navždycky*?“

„Slyšela jsem o tom mluvit kolemjdoucí,“ vyložila jim Ruth. „Každých padesát let nutí poddané oslavovat její vládu. Jsou to obrovské slavnosti.“ Otočila se k Joan: „Bez urážky, ale tvoje sestra je totální narcistka.“

Eleanor není moje sestra, chtělo se říct Joan. Protože žádná sestra by nemučila a nezabýjela lidi, které Joan milovala. Její sestra by nikdy nevytvořila časovou osu, ve které lidé trpěli pod nadvládou nestvůr.

„Mohli bychom se o královně tohoto bohem zapomenutého místa vyjadřovat trochu diskrétněji?“ sykl Aaron. „To poslední, co chci, je skončit jako jedna z těch hlav na věži!“

„Pochybuju, že nás v tomhle hluku někdo slyší,“ mírně ho Jamie. „Navíc jsme na schodech sami.“

Joan se podívala dolů. Pod nimi bylo plno lidí, ale Jamie měl pravdu. Sem nahoru nikdo nemířil. Mohli na chvíli mluvit otevřeně. „Měli bychom si připravit plán pro případ, že nás chytí,“ řekla rychle. „Pokud nás zajmou...“

„Nezajmou,“ přerušil ji Aaron.

„Ale pokud ano, jsme jediní lidé na světě, kteří vědí, že Eleanor změnila časovou osu. Liuovi budou vědět, že předtím existovalo něco lepšího, ale budou mít jen útržky informací. Musíme se postarat, aby se alespoň jeden z nás dostal do bezpečí.“

„Zvládneme to všichni,“ trval na svém Aaron.

Opravdu tomu věřil, nebo si to jen přál? „Aarone, jestli nás stráže uvidí...“

„To se nestane,“ zarazil ji Aaron. „Budeme nenápadní a vmísíme se do davu. Stráže nahoře budou mít příliš práce s řízením provozu, než aby se zabývali chodci.“

„Možná jsem byl přece jenom až moc optimistický,“ dodal Aaron, když dorazili na vrchol schodiště.

„Možná?“ ujistil se Nick suše. Vlasy a oblečení mu vlály ve větru.

Most se hemžil strážnými, kteří přecházeli sem a tam a kontrolovali chodce i auta. Na rozdíl od těch dole na ulici byli tihle v uniformách. Měli na sobě červené kabáty a uhlově šedé kalhoty. Na rukávech měli vyšité zlaté okřídlené lvy Dvora.

Dál, za strážní věží se setnutými hlavami, nabývaly kulisy neskutečného, snového rázu. Silnici lemovaly okouzující terasovitě vystavěné obchody a domy, přerušované stavbami uprostřed ulice, v jejichž spodních patrech byly vyklenuté průjezdy, které umožňovaly projetí dopravy.

„Jako by tady *Tuze hladová housenka* vykousala tunel,“ utrousil Nick.

„Co to?“ zeptal se Aaron nepřítomně.

Joan otevřela ústa, aby mu vysvětlila, že jde o dětskou knížku, pak ale jen zavrtěla hlavou.

Kulturní narážky z kterékoli doby po viktoriánské éře byly jaksi mimo Aaronův záběr. „Tudy přejít nemůžeme,“ konstatovala. „Je tu příliš mnoho stráží.“

„Nemůžeme slézt zpátky!“ namítla Ruth. „Někdo nás uvidí. To by rozhodně vypadalo dost podezřele.“

„Není žádná záruka, že najdeme nějakou bezpečnější trasu,“ podotkl Jamie. „*Podívejte*.“ Ukázal na řeku. „Southwark Bridge je pryč. Millennium Bridge je pryč. Tady je alespoň rušno.“

„Eleanor kontroluje veškeré přechody přes řeku,“ uvědomila si Joan. Zbavila se i Tower Bridge.

„Nemůžeme tu jen tak postávat,“ řekla netrpělivě Ruth. „Nesmíme budit podezření. Pojdme.“ Chytila Joan za paži, vtáhla ji do proudu lidí směřujících na sever a ostatní je následovali.

Jak šli, zvuky davu se mísily s řevem vody a křikem racků a holubů. Atmosféra tu byla skutečně podivná. *Úděsná energie*, popsala ji předtím Ruth. Joan to taky cítila. Londýňané byli obecně vůči svému okolí ostražití, ale lidé v této časové linii se zdáli být jiní. Sledovali se navzájem přísným pohledem, jako by všichni kolem nich mohli představovat hrozbu.

Joan si prokroužila ramena a snažila se uvolnit napětí. Z nebe začaly padat hutné kapky deště. Zhluboka se nadechla vlhkého vzduchu provoněného dřevem a kamenem a ohlédla se na Jamieho. „V pohodě?“ pošeptala mu. Déšť nesnášel.

Jamie zamrkal, jako by si změny počasí ani nevšiml. To Joan znepokojovalo ještě víc. Jamie od chvíle, kdy sem dorazili bez jeho manžela Toma, téměř nepromluvil. Na samém konci Joan použila svou sílu, aby je všechny před Eleanořinými změnami v časové linii zaštitila. Tom se však přesto vrhl na Eleanor a pokusil se ji zastavit. Když změny nastaly, byl mimo Joaninu ochranu.

Joan trochu zpomalila, aby s Jamiem srovnala krok. „Najdeme ho,“ zašeptala.

Jamie na okamžik sklopil pohled a dlouhé řasy se mu zachvěly. K Joanině úlevě se na ni pak znovu podíval. „Je to bojovník,“ souhlasil. „Musí někde být.“

„Na řece nebo v kanálech,“ ujistila ho Joan. Liuovi budou vědět, kde ho najít – Liuovi a Hathawayovi byli spojenci. Určitě budou vědět, kde Tom je.

Jamie si mírně nadzvedl přední díl saka, aby zkontroloval svého buldočka Frankie – jako by se chtěl ujistit, že alespoň ona je pořád tady. Schoval ji k sobě pod sako, aby jí bylo teplo, a její plochý čumák se mu otíral o košili.

Jamie pootevřel ústa, aby řekl ještě něco, ale pak se zamračil, protože cosi upoutalo jeho pozornost.

Joan se podívala tam, kam on. Dav před nimi se roze-stoupil a vytvořil prostor kolem podivné sochy na chodníku, asi padesát kroků od nich. Byla to bronzová klec velikosti pivního sudu, na jejíž straně byla připájená královská pečeť: korunovaná hlava lva s vrčící tlamou na pozadí vějíře pavích per a růží. Klece byly celkem tři. Byla to snad nějaká umělecká instalace? Možná to měly být lavičky.

Až na to, že... uvnitř první klece se pohnul podivný stín. Joan se naklonila blíž, jak se snažila rozpoznat, co to je. Vzápětí se prudce nadechla.

V té kleci byl nějaký *člověk*. Donutili ho schoulit se do klubíčka, kolena si tiskl k hrudi a záda měl bolestivě ohnutá. V ten okamžik Joan došlo, že i v ostatních klecích jsou lidé. Otevřela ústa a zase je zavřela. Skoro v duchu slyšela Aaronův hlas: *Zírat na ně je nebezpečné*. Připadalo jí ale, že její mozek nedokáže realitu zpracovat. Na ulici Londýna stály klece, v nichž byli zavření lidé. Polila ji ještě větší hrůza, než když uviděla hlavy na kulech.

Před nimi se u první klece zastavila žena a její košík s červenými růžemi se nebezpečně naklonil. Joan si na vteřinu pomyslela, že chce vězni něco uklidňujícího zašeptat, ale místo toho na něj plivla a její sliny mu přistály na tváři. Muž sebou trhl a Joan sebou mimoděk také cukla. Srdce jí najednou bušilo jako o závod.

Nickovi se zatajil dech. Viděl to.

„Nezastavujte,“ zabručel Aaron.

„To jsou lidé?“ zavrčel Nick a Joan se při té myšlence sevřel žaludek.

„Ovládneš se, když řeknu, že ano?“ zeptal se ho Aaron.

„*A jsou?*“ tlačil na něj Nick.

„Nejsem dost blízko na to, abych to poznal.“

Aaron to řekl odmítavě, ale když minuli první klec, elegantně zaklepal dvěma prsty na horní mříže, takže její obyvatel vystrašeně vzhlédl – myslel si, že mu Aaron ublíží.

Joan se udělalo špatně od žaludku. Ten muž už trpěl – slyšela jeho krátké, bolestné vzdechy – a klec pro něj byla příliš malá. Klece samotné byly na tak strašný účel až obscénně krásné, leštěná mosaz, královská pečeť vyvedená tak mistrně, že lví srst, paví peří i růže vypadaly jako živé. Na vrcholu se skvěla malá zlatá deska s nápisem *Damnatio ad bestias*. Na kleci vedle bylo *Damnatio ad gladium*.

Ta slova byla Joan povědomá – už je někdy slyšela, možná v hodině dějepisu. Ale co znamenala?

Aaron počkal, až došli na prázdné místo na mostě – k mezeře mezi budovami, pod nimiž se pěníla řeka. „Ano,“ řekl. „Všichni tři jsou lidé.“

Nick se zastavil, oči měl vytřeštěné. Jeho výraz byl tak nebezpečný, že Joan byla přesvědčená, že se otočí

a dveře klecí vyrazí. Cítila to i ona. Chtěla se vrátit a ty muže zachránit. Nemohli je tam jen tak nechat.

Aaron se postavil před Nicka. „Nemůžeš jim pomoci. To snad chápeš, že ano?“

„Jdi mi z očí,“ zavrčel Nick. Jeho svalnatá postava způsobovala, že Aaron vypadal hubenější a mladší, než ve skutečnosti byl.

Joan zachytila koutkem oka cosi rudého. „Blíží se sem pár červenokabátníků,“ zašeptala.

Aaron sevřel ruce v pěsti. Báł se strážných, ale báł se i Nicka. Nick kdysi býval mnohem děsivější než stráže. „Musíme jít dál,“ řekl tiše Aaron.

Nickův pohled sklouzl ke strážným a čelist se mu napjala. Ale Aaron měl pravdu a on to věděl. Pokud se nechají zabít, bude to konec. Nebude nikdo, kdo by opravil časovou osu, a oni ji *museli* opravit. Zavřel oči a Joan na vteřinu dokázala přečíst vše, co se mu honilo hlavou. *To jsem způsobil já. Ti muži jsou v klecích kvůli mně.* Pak příkřív l donutil se znovu vykročit.

Prošli výřezem v budově ve tvaru kříže a před sebou uviděli obrovský kamenný oblouk, který označoval severní konec mostu. A... Joan se sevřelo srdce. Byla tam zřízena kontrolní stanoviště jako na letišti.

Bylo tam pět front, kde stráže kontrolovaly zavazadla a orazníky, které nestvůry používaly jako doklady totožnosti. *Sakra.* Ani ona, ani Nick pečete neměli. A Aaron, Ruth a Jamie by byli odhaleni, kdyby ty své použili. Zpomalila, když se blížili k frontám, sledovala stráže a snažila se vymyslet, co dělat.

„Strážný nalevo to nebere tak poctivě,“ zašeptala. „Kontroluje tak jednoho z deseti.“

„Je nás pět,“ odpověděla Ruth.

Joan se to také nelíbilo. „Možná bychom se měli vrátit.“ Ale jak to řekla, jakási žena vyklouzla ze střední fronty a zamířila znovu na jih. Okamžitě se k ní vrhl strážný a křikl na ni, ať se mu prokáže. Strážé všechny sledovaly.

„Tak teda doleva,“ uzavřela to Ruth.

Joan se ocitla za ženou s ostře zastřiženými myšími vlasy. Ostatní se zařadili za ni.

„Pohyb!“ křičel strážný v čele kontrolního stanoviště. Měl dunivý hlas – hlas herce. Hodil se k jeho husté černé bradce a kníru. „Všichni přece chceme domů na večeri!“

Mezi Joan a strážným bylo asi patnáct lidí. Byla už dost blízko, aby viděla detaily jeho uniformy. Jeho těžký vlněný kabát byl provlhlý od deště, ale mosazné knoflíky byly vycíděné do vysokého lesku. Na levém rukávu měl zlatou nití vyšívaného okřídleného lva Dvora nestvůr.

Řada se posunula vpřed a Joan a ostatní postoupili s ní. Všude kolem prohrabávali tašky a kapsy a vytahovali své nestvůří orazníky.

Území Liuových za kontrolním stanovištěm bylo lákavě blízko. Joan si ještě nikdy v životě tak zoufale nepřála dostat se na obyčejnou silnici lemovanou ponurými kancelářskými budovami.

Žena před ní se na ni usmála. „Neboj se, děvenko. Tyhle kontroly jsou jen preventivní. V jednom kuse někdo tvrdí, že zahlédli rebely, ale ve skutečnosti nikdy žádné neviděli. Vždycky vyvádějí, jako by narazili na divokého vlka.“ Rázem v úsměvu vycenila zuby, jako by právě pronesla vynikající vtípek.

Žena měla košík růží a Joan ji najednou poznala. Byla to ta žena, která plivla na muže v kleci. Na zápěstí měla

stříbrný náramek s velkým přívěskem – gryfem. Byla členkou rodiny Griffithových, která měla moc vynucovat si pravdu. Joan cítila, jak se ještě více napjala.

„Doopravdy ztotožňují jen při západu slunce,“ řekla žena, jako by se jí na to Joan zeptala. „V tuhle denní dobu jen plní kvóty. Stráže prostě chtějí chytit pár lidí po večerce.“

Joan se zjezily chloupky na zátylku. „Po večerce?“ vyhrkla. Jakmile to vyslovila, zalitovala toho. Spíš cítila, než slyšela, jak se Nick za ní pohnul.

Žena si Joanin výraz naštěstí vyložila špatně. „Vím, že slunce ještě tak docela nezapadá,“ řekla. „Ale už se to blíží. Vždycky říkám, že lidi je potřeba držet pěkně zkrátka.“

Růže té ženy voněly přeslazeně, jako by byly postříkané parfémem. Joan dráždil v krku jako žluč.

„Můžete projít!“ řekl strážný, načež se žena otočila. „Další!“

A pak přišla řada na *Joan*. Strážný jí pokynul bílými rukavicemi. Joan zadržela dech a doufala, že je všechny nechá projít. Že nebude kontrolovat jejich orazníky. Ale když se přiblížila, strážný naklonil hlavu a zamračil se.

Joan polkla. Zapomněla sklopit oči. Byl to Oliver jako Aaron? Dokázal rozeznat nestvůry od lidí pouhým pohledem? Když se napjala, aby se dala na útěk, strážný zvedl hlas a zakřičel: „Zastavte ho někdo!“

Za nimi se ozval rozruch. Joan se otočila právě včas, aby zahlédla zrzavého muže, který sprintoval na jih, snad v naději, že se dostane za budovu ve tvaru kříže a skočí z mostu. Joan se zachvěla – pokud to byl jeho plán, znamenal jistou smrt. Takový skok nemohl nikdo přežít. Starý London Bridge se v ničem nepodobal mostům

v Joanině rodném Londýně. Voda pod ním se vířila v divokých peřejích.

Červenokabátníci se však shlukli kolem něj a během několika vteřin byl muž dopaden. Uběhl sotva dvacet kroků.

„Ještě není západ slunce!“ křičel muž zoufale. „Neporušil jsem zákaz vycházení! Já...“ Jeho slova přerušila rána do břicha. Začal se dávit.

„Joan!“ zašeptala Ruth naléhavě.

Dav se vlnil a tlačil Joan vpřed. Strážný na ni netrpělivě mávl, aby prošla. „Běžte!“ řekl jí a jeho bílé rukavice se zaleskly.

Za Joan pěsti a boty dopadaly na maso. Donutila se soustředit na cestu a popojít dál.

Po chvíli váhání uslyšela, že ji Nick následuje.

Stát! představila si křik strážného. *Identifikujte se!*

Místo toho netrpělivě utrousil: „Tak dál, dál!“ A mávl na ně, aby prošli. „Nezdržujte ostatní! Nezastavujte!“

Joan se znovu nadechla, až když prošli pod obloukem. Až když byli na ulici a za rohem a most zmizel z dohledu. Pak rozechvěle nasála vzduch do plic a v ten okamžik ji dohnala hrůza posledních několika minut.

Ruth se předklonila, jako by právě doběhla závod. „Koukni mi na vlasy. Jsem celá šedivá, co? Vsadím se, že za poslední dvě minuty jsem úplně zešedivěla.“

Joan odhrnula Ruth z tváře tmavou loknu a snažila se ignorovat třes svých rukou. „Jo, jsou dočista šedivé.“ Nemohla uvěřit, že jsou ještě naživu. Že se jim podařilo dostat se do bezpečí.

Pokud se vůbec nějaké místo na světě ještě dalo za bezpečné považovat.

Ocitli se v ponuré ulici s vysokými budovami, jejichž styl Joan nepřipadal zcela viktoriánský – úzké terasy z uhlově šedých cihel s malými okny připomínajícími věžeňské cely. Dům Liuových musel být někde tady – jen ho museli najít.

„Asi máme problém,“ řekl Jamie. V jeho hlase zazněl podivný tón.

„Problém?“ Joan sledovala jeho pohled k nevinně vypadajícímu bronzovému disku zasazenému do chodníku. Byl na něm vyrytý košatý strom, uschlý a bez listů. „To je spálený jilm,“ řekla pomalu. „Sigilium Argentových.“ Před sebou uviděla další disk – asi pět kroků daleko. A pak další a další, až na konec ulice. „Myslela jsem, že tohle je území Liuových.“

„Mělo by být.“ Jamie zněl nervózně. „Hranice se musely posunout...“

Joan pak uviděla, jak všem dochází, co se děje.

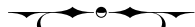
Tohle město už neznali.

„Nový svět. Nová pravidla,“ zamumlal Aaron.

Okenice osvětloval paprsek zapadajícího slunce. Slunce se klonilo k obzoru. Joan si představila strážce, jak procházejí ulicemi a hledají lidi, kteří porušili zákaz vycházení, a po zádech jí přeběhl mráz.

Pokud chtějí přežít, budou muset přijít na to, jaká ta nová pravidla jsou. A to rychle.

DVĚ

Budovy pod bouřkovou oblohou působily pohřebně. Jediné, co bylo doopravdy barevné, byly rudé růže v zaprášených vázách na parapetech. Na mostě byli lidé oblečení v kostýmech z téměř všech historických období. Tady však byly šaty fádni. Kromě několika georgiánských obleků a římských tunik byla většina lidí oblečena do šedé nebo černé vlny, doplněné lehkou průsvitnou látkou, kterou Joan neznala.

Kdyby Joan právě nepřišla od Temže, byla by ztracená. Nic jí tu nebylo povědomé – ani architektura, ani cedula s názvy ulic se sigiliemi Argentových.

Aaron ustoupil pod tenký okap a při pohledu na svůj provlhlý oblek se znechuceně zašklebil. „Musíme někam do hostince.“

„Moje rodina nám pomůže,“ trval na svém Jamie. „Jen je musíme najít.“

„Můžeme je hledat zítra,“ řekl Aaron. „Teď se musíme dostat pryč z ulic. Brzy se setmí.“ Zbytek říkat nemusel. Joan a Nick ten hloupý zákaz vycházení porušovali už teď.

Nebylo nijak zvlášť chladno, ale brzy se spustil vydatný déšť. Nick šel mlčky, s rukama v kapsách, tmavé vlasy

měl provlhlé a košile se mu lepila k hrudi. Od chvíle, kdy opustili ty muže na mostě, moc nemluvil. Joan věděla, že si to, co se jim stalo, dává za vinu. Že se rozhodl vytvořit tento svět, místo aby nechal Joan zemřít.

Snažila se zachytit jeho pohled, ale upíral oči na zem. Založila si ruce na hrudníku. Vzdálenost mezi nimi začala být hmatatelná a ona měla tísnivý pocit na prsou, kterého se nemohla zbavit.

Déšť vyprázdnil ulice. Občas někdo rychle prošel kolem a chránil si hlavu kabátem nebo taškou. Většinou ale nikde nebylo ani živáčka.

„Co si myslíte, že se stane lidem, kteří jsou venku po večerce?“ zeptala se Joan. Ostatní na ni zamrkali a ona si uvědomila, že je první, kdo za dlouhou dobu promluvil. „Protože na mostě to vypadalo, že ten muž byl připraven raději zemřít, než aby se nechal chytit.“ Znovu ji zaplavila hrůza, jakou pociťovala tam na mostě. „Eleanor nechala vystavit ty hlavy na věžích. A...“

Jamie ji přerušil. „Jednou jsem viděl na věži hlavu Guye Fawkesa. V roce 1606.“

„Cože?“ zeptala se Joan překvapeně.

„V morovém roce,“ řekla Ruth napjatým hlasem. Dívala se dolů, jako by si prohlížela boty, ale Joan měla pocit, že se ve skutečnosti soustředí na něco úplně jiného.

V Joanině periferním vidění se objevila červená uniforma. Strážný, téměř na dosah. Dal se do ní strach. Zasluchl snad něco kompromitujícího? Třeba ne – pořád vydatně pršelo.

„Špatně vyměřený skok,“ řekl Jamie Ruth a snažil se mluvit nenuceně. „Jedno z mých prvních rande s Tomem...“ Hlas se mu zachvěl. „Mířili... mířili jsme do

roku 1597... chtěli jsme vidět *Sen noci svatojánské* v divadle Globe.“

Strážný pokračoval v chůzi a pak ho pohltil déšť.

„Už je z doslechu,“ řekla Joan a Jamie se uvolněně nahrbil.

„Přesně proto nikdy nechodím na originálního Shakespeara,“ zamumlal Aaron. „Jeden špatný skok a najednou musíš na infekčním vysvětlovat, proč máš kůži pokrytou černými boláky.“

„Ano, to je *jediná* nevýhoda, kterou to má, že?“ zamumlal Nick a Aaron na něj zamrkal, jako by si teprve teď uvědomil, že tu mluvili o ztrátě lidského života.

„Zase o chlup,“ zamumlala Ruth. „Vážně musíme někam zalézt. To štěstí nám nevydrží věčně.“

Joan přikývla, ale poprvé si položila otázku, jestli to bylo opravdu jen štěstí. Kdyby Eleanor rozeslala po městě jejich popisy, stráže by je už určitě zastavily. Byli nápadná skupina. Ale... co když Eleanor *nevěděla*, že utekli? Co když je nenechala hledat?

V duchu si Joan znovu vybavila poslední okamžiky jejich boje. Jak se svět kolem nich proměňoval, Eleanorina síla narážela na Joanin štít a v posledních vteřinách ho rozbila. Možná Eleanor věřila, že selhal úplně.

Když zabočili za roh, Joan se vytrhla ze zamyšlení. Její příliš hladká podrážka z 20. let se zachytila o kluzký okraj disku se sigiliem Argentovým. Uklouzla, ale nespadla – Aaronova ruka ji pohotově chytila za loket.

„Díky,“ řekla trochu zahanbeně, srdce jí bušilo. Vsadila by se, že Aaron nikdy v životě neupadl. Byl téměř nadpřirozeně elegantní. Dokonce i déšť mu dodával umělecký vzhled; mohl by z ulice přímo na focení pro *Vogue*.

Joan si odhrnula vlasy, které se jí lepily ke tváři. Měla podezření, že vypadá jako mokrá kočka.

Alespoň že déšť konečně začal slábnout. Nebo si na něj Joan prostě zvykla, protože všichni ostatní se před ním pořád krčili. Zaklonila hlavu – kapky už téměř necítila. Necítila ani vítr, který jí vířil sukni.

To uvědomění ji zasáhlo jako prudká rána do břicha. Její smysly otupěly, blížilo se rozplynutí. Nadechla se a snažila se nepanikařit. Nemohla se tady zastavit. Někdo by si jich všiml, kdyby se tu jen tak ochomýтали. *Soustřed se*, poručila si. Pevně zařala pěsti, jak ji to naučil Aaron, a zaměřila se na své okousané nehty.

Aaron se zamračil, jako kdyby v jejím výrazu něco zahlédl, a Joan si uvědomila, že se jí stále dotýká. „Všechno v pořádku?“ zeptal se.

Napůl v bezvědomí se zasoustředila na něj – na jeho teplý stisk, tlak jeho prstů na její odhalené kůži. V tu chvíli začalo zase pořádně pršet. Vydechla a pocítila hlubokou úlevu. Hrozba ztráty vědomí pominula. „Jo,“ řekla. „Jen jsem ztratila rovnováhu.“ Měla to pod kontrolou. Byla v pořádku.

Aaron se na ni dlouze zadíval a až pak ji opatrně pustil.

Než dorazili do Covent Garden, padla noc. Silnice byla mokrá od deště a v příkopech se tvořily louže, které se pod světly pouličních lamp leskly. Tato oblast měla být plná luxusních obchodů pro turisty a hospod, teď však byly budovy zchátralé, cihly otlučené a omšelá omítka se drolila. Okna byla osazená železnými mřížemi.

V několika podnicích měli ještě otevřeno. Právě jeden míjeli – působil jako záblesk světla a hluku v temnotě:

Jakobínina kavárna. Nejlevnější široko daleko. Ze dveří se vypotácel opilý muž a rozkročil se, aby se vymočil na zed.

„Ach, pro rány...“ Aaron uskočil na silnici, aby se vyhnul proudu moči, který stékal do kanálu. „To už pokračuje veškeré meze,“ zamumlal. „Proč je Covent Garden tak ohavné místo?“

„Mluvíš o území mé rodiny,“ ozval se Jamie mírně.

Aaron překvapeně zvedl hlavu. Jeho jemné rysy se nezvykle zbrázdily lítostí. „Promiň. Ale třeba...“ Na několik vteřin se odmlčel. „Ale třeba Opera se mi moc líbí.“

Někdo méně vyrovnaný by se možná urazil, ale Jamie vypadal, že ho to celkem pobavilo. „Já měl vždycky rád Kensingtonské zahrady,“ oplatil mu to.

„Tedy, to se asi nedá tak úplně srovnávat, ale...“

Nick ho odkašláním přerušil. „Měli bychom se schovat dovnitř.“ Stál pár kroků za nimi a prohlížel si ulici a budovy kolem nich. Okna. Dveře. Vchody do uličky.

Zafoukal vítr a Joan, která měla ještě pořád mokré šaty, se zachvěla zimou. „Zahlédl jsi něco?“ Ulice byla prázdná, opilý muž se odpotácel zpátky do kavárny.

„Mám jenom špatný pocit,“ řekl Nick. „Jako by se blížila stráž.“

Joan se podívala na Ruth. Babička je vždycky učila, aby věřily svým instinktům.

„Jsme jen pár minut od hostince U Hada,“ uklidnila ho Ruth. „Jestli...“ Zaváhala, ale Joan slyšela i to, co neřekla. *Jestli tam ještě pořád je.* Území Liuových se změnilo, stejně jako Covent Garden. Bylo možné, že hostinec U Hada už neexistuje.

Když však zahnuli do Bow Street, z večerního šera se před nimi vynořila mohutná budova. Do kamene byl vytesán nápis *Hostinec U Hada*. Z okapů kolem nápisu vystupovali hadi připomínající chrliče s vyceněnými jedovými zuby.

„V téhle časové linii je větší,“ vydechla Joan ohromeně. Když tu byla naposledy, hostinec schovaný v uličce byl skromný a obklopovaly ho vysoké zdi. Teď stál na ulici všem na očích.

„Kdy jsi *ty* byla U Hada?“ Ruth to řekla tak, jako by to bylo nejtemnější místo, jaké si dokáže představit.

„Jednou jsme tu byli s Aaronem.“

Aaron se k ní otočil a Joan se sevřelo srdce podivnou bolestí ze vzpomínek, které ostatní neměli. Ona a Aaron sem utekli před Nickem – když byl Nick lovcem nestvůr.

Tuhle časovou linii si teď pamatovala jen Joan, ale v její mysli byla stále živá.

Aaron ji zavedl k nenápadným dveřím v úzké uličce mezi budovami. *Jsi na nestvůřím místě poprvé?* zeptal se. Věděl, že se bojí, a snažil se ji uklidnit. *Draci se jiných draků bát nemusí.*

S dalším poryvem větru Joan promrzla až na kost. Hostinec byl obrovský – o patro vyšší než sousední budovy. Vzkaz nemohl být jasnější. Nestvůry se už nemusejí schovávat.

Joan vstoupila do teplého oparu a vůně hořícího dřeva. Dlážděná podlaha byla posetá bylinkami a při chůzi se s kouřem ve vzduchu mísila vůně rozdrcené máty, tymiánu a levandule.

Všechny stoly byly obsypané lidmi, kteří pili pivo a pojídali náky s tlustými krajíci hnědého chleba. Mince a karty se hromadily vedle prázdných sklenic potřísněných pěnou.

Když Joan a ostatní vešli dovnitř, otočily se k nim hlavy všech přítomných a ve tvářích se jim zračily výrazy od nepřátelských až po dravé.

„Inu, tohle je ještě horší než obvykle,“ zamumlal si Aaron pod vousy.

„To tys navrhl, abychom šli sem,“ připomněla mu Ruth.

„Protože U Hada nikdy nikdo neklade moc zvědavých otázek.“

„Přesně, okradou nás tady, aniž by se na cokoli zeptali.“

„Ale neokradou,“ zamumlal Nick. Vešel jako poslední a teď zavřel dveře s hlasitým bouchnutím, čímž zastavil proud studeného vzduchu, který Joan cítila v zádech. Ruth vypadala pochybovačně. Ale hosté se už odvraceli. Změřili si Nicka – s jeho širokými rameny a svalnatou postavou – a usoudili, že to nestojí za to.

Joan vydechla. Nebezpečná atmosféra nebyla jediná změna, která od minula nastala. Zadní stěna hostince bývala kdysi krásným vitrážovým oknem, na kterém plavaly mytické mořské příšery v modrém rozbouřeném oceánu.

Okno tu stále bylo, ale místo mořského motivu na něm byl lovecký výjev. Lovci ozbrojení luky a šípy honili jeleny, divočáky, zajíce a lvy. A... taky jinou kořist. Lidi?

Joan od vitráže odtrhla pohled a uviděla mezi dvěma okny ceduli s královskou pečetí vytlačenou do červeného vosku.

NA ROZKAZ JEJÍHO VELIČENSTVA KRÁLOVNY ELEANOR

*Lidé jsou povinni od západu do východu slunce
setrvávat v místě svého pobytu.*

*Výjimkou jsou směnoví pracovníci
(na požádání nutno předložit povolení).*

Joan se zachvěla. *Jsme sestry*, řekla jí Eleanor, když se naposledy viděly. *V původní časové linii jsme spolu vyrůstaly.* Joan jí zpočátku nevěřila – na Eleanor ani na zbytek rodiny si vůbec nevzpomínala.

Podle Eleanor se Joan a Nick v původní časové linii snažili nastolit mír mezi lidmi a nestvůrami. Přesvědčili Graveovy, aby přestali lidi zabíjet.

Když se o tom dozvěděl král, potrestal celou rodinu tím, že ji vymazal z historie. Přežila pouze Joan a Eleanorina linie. A Eleanor se rozhodla pomstít všem – králi, Joan, Nickovi...

Začalo to tím, že jste vy dva usilovali o mír mezi lidmi a nestvůrami, řekla Eleanor Joan. *A tak jsem vás poštvala proti sobě. Udělala jsem z něj přemožitele, protože jsi ho milovala a on miloval tebe. Protože kdyby zabil lidi, které jsi milovala nejvíc na světě, už bys mu nikdy nemohla věřit. Protože kdyby ses bránila, viděl by v tobě nestvůru, kterou jsi. Nikdy by ti nevěřil. A fungovalo to, že? Už nikdy k sobě nebudete cítit totéž.* Joan ucítila za zády něčí přítomnost. Otočila se a uviděla Nicka, jak si s kamennou tváří prohlíží ceduli.

Fungovalo to, že? Eleanor je donutila zapomenout jeden na druhého. Zařídila to tak, aby si navzájem ubližovali. A přesto... Joan se bolestivě sevřela hrudí. Stačilo, aby vstoupil do jejího prostoru, a byla jeho. Bylo to nevyléčitelné – teď to věděla. Bude ho takhle milovat, dokud nezemře.

„Co kdybych ten nápis strhl ze zdi?“ zamumlal Nick.
„Zatkli by tě. Vyslýchali. A tvoje hlava by skončila na kůlu.“ Joan překvapilo, jak pevně její hlas zní.

„Skoro by to stálo za to.“

Joan na chvíli zavřela oči. Tak moc jí chyběl. Byl přímo tady, mluvil s ní, ale chyběla jí ta lehkost, s jakou k sobě kdysi přistupovali. „Měli bychom se nechat ubytovat.“

Nick se dotkl její paže a jeho teplo ji zahřálo jako sluneční paprsky. „Potřebujeme jídlo,“ souhlasil. „A suché oblečení.“ Zdálo se, že si uvědomil, že se jí dotýká, a ruce zase schoval za záda.

„Odkdy pracuje U Hada tolik lidí?“ zeptal se Aaron, když zamířili k recepci – výklenku v rohu místnosti.

Joan nevěděla proč, ale při té otázce ji zaplavil nepříjemný pocit. Všude byli zaměstnanci, uklízeli tácy, leštili přístroje. Jeden muž byl na všech čtyřech a leštil nohu prázdného stolu. Všichni měli uniformy: dlouhé bělené tuniky s páskem a černým hadím vzorem na přední straně.

„Všichni jsou to lidé,“ poznamenal Aaron.

Joan se zvedl žaludek. V duchu si místo muže lezoucího po čtyřech představila svého tátu. Táta v té bílé tunice. *Nemysli na to*, napomenula se. Ale její mysl už pádila dál a kladla nesnesitelné otázky. Kde je *teď* její táta? Kde jsou ostatní její přátelé a příbuzní? Jsou vůbec naživu?

Recepční u stolu si navyklým pohybem nervózně promnul krk. Byl asi stejně vysoký jako Joan a měl tmavě měděné vlasy, jimiž jí nepříjemně připomněl muže na mostě, který se pokusil o útěk. Na klopě měl jmenovku s nápisem *Ronan*.

Obrátil se k Aaronovi. „Pane. Jak vám mohu pomoci?“ Jeho sklopený pohled Joan znervóznil.

Aaron vytáhl černou brož ve tvaru slzy s vyrytým číslem 50. Byl to cestovní žeton – předmět, který v sobě uchovával padesát let lidského života. „Chceme apartmá – někde stranou. Bez úklidu. Bez rušení.“

„Jistě, pane.“ Ronan nehnul ani brvou, když brož přebíral. Joan sebou ovšem trhla. Vidět člověka, který je nucen vzít si takovou věc... Vidět jeho lhostejnost, jako by to byla jeho každodenní rutina... „Budu potřebovat vaše doklady,“ dodal Ronan.

Aaron vytáhl další brož – tentokrát kamej s hlavou ženy. Na zadní straně bylo opět vyryto číslo 50.

Ronan ani na okamžik nezaváhal. „Chvilíčku strpení, přinesu vám klíč.“

Jakmile byl v zadní místnosti, mimo doslech, Nick zavrčel na Aarona: „Kolik jich máš?“

„Pár.“

„Ty s sebou nosíš roky lidských životů?“

Joan si myslela, že Aaron je možná vyděšený, a zřejmě to tak i bylo, navenek se ale jen zamračil. „Nemáme jak jinak zaplatit. Jestli chceš radši okrást jednoho z těch opilců, co hrajou v jídelně, posluž si...“

Joan něco upoutalo. Na zdi za recepcí visel obrázek – fotografie muže. Na první pohled to vypadalo jako podivné a znepokojivé umělecké dílo. Muž měl vytřeštěné oči plné strachu. Pak si Joan uvědomila, že nad fotografií jsou slova. *William Beates. Nestvůra. Popraven za krádež.*

Chloupky na zátylku se jí zjezily, když poprvé zaregistrovala celou stěnu. Byla pokrytá plakáty, nové byly

nalepeny přes staré, takže ji celou zakrývaly jako odlupující se tapety. Plakáty s hledanými osobami. Oznámení o popravách. Bylo jich tolik, že je ani nedokázala všechny spočítat.

„Joan.“ V Rutině hlase zazněl podivný tón. Ukázala bradou na něco vysoko na zdi.

Na jednom z plakátů byla ilustrace mladé ženy s úzkýma očima a vysokými pihovatými lícními kostmi. S ústy ve tvaru luku. Joan sebou trhla. Byl to její obrázek. Dívala se sama na sebe.

Joan Changová-Huntová, stálo na oznámení. *Člověk. Hledaná pro velezradu královny a Dvora.*

Nick prudce vydechl. Také to viděl. Aaron vedle něj ztuhnul.

Joanino srdce bušilo. Když se jim podařilo překonat most, aniž by je chytili, přemýšlela, jestli je Eleanor vůbec hledá. Teď měla odpověď.

Byli na zdi i další? Poznal někdo někoho z nich? Ohlédla se přes rameno na ostatní hosty a zachytila tvrdý pohled muže s hustým vousem a ženy s vlasy staženými dozadu.

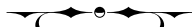
Zvuk kroků ji vylekal. Otočila se právě ve chvíli, kdy se Ronan vrátil ze zadní místnosti.

„Ubytuju vás v budově Ravenscroft,“ řekl jim. Posunul po pultu složenou kartonovou obálku. „Váš klíč.“

„Děkuji,“ vypravila ze sebe Joan. Schovala obálku do kapsy. V tu chvíli si všimla podivného výrazu na Ronanově tváři. Jeho uctivý úsměv na zlomek vteřiny zmizel a vystřídal ho zamračený výraz.

Prohlédl ji snad on?

TŘI

Pospíšili si ven zadními dveřmi a ocitli se v úzké uličce lemované potemnělými obchody na jedné straně a zadní stěnou hostince na druhé. Směrovka s nápisem *Tržiště Ravenscroftových* ukazovala na sever. Minule byl hostinec U Hada něco jako komplex obytných budov a obchodů. Zdálo se, že to platí i v této časové linii.

Joan rychle kráčela tam, kam ji vedla směrovka. Před sebou však viděla jen tvář recepčního a jeho mírně zamračený výraz. „Myslíš, že mě ten recepční podle toho plakátu poznal?“

„K čertu,“ sykl Aaron a zastavil se. Dvěma dlouhými kroky se dostal ke zdi hospody a něco strhl z cihly. Joan zahlédla svou tvář, než Aaron papír zuřivě zmačkal a strčil do kapsy.

Joan prudce vydechla. Na zadní stěně hospody visely další plakáty. Cizí lidé na ni zírali, vyděšení, rozzuření, prosící. *Hledaná pro... Popravena za...*

„Na tom obrázku sis nebyla zas tak podobná,“ řekl jí Jamie uklidňujícím tónem.

Možná měl pravdu. Na té ilustraci bylo něco divného – jako by ji kreslíř nakreslil podle popisu. „Měli si najmout nějakého Liua,“ podotkla a Jamie se ušklíbl. On sám by Joan dokázal ztvárnit s přesností fotografie.

„Zkazili ti oči,“ přisvědčil Aaron vážně. „A tvoje ústa jsou víc...“

Joan čekala, až to upřesní, ale on to neudělal. „Víc co?“ zeptala se. K jejímu překvapení se v šeru trochu začervenala.

„Byla sis tam podobná dost,“ řekl Nick stroze.

Zvenku vypadalo Tržiště Ravencroftových stejně jako v předchozí časové linii – nad velkým obloukem byl do kamene vytesán název obklopený ptáky a kroucenými listy.

U vchodu byla na kovové desce mapa znázorňující vnitřní strukturu budovy. Měla tvar kola s centrálním bodem a chodbami, které z něj paprskovitě vybíhaly. Vypadaly jako ubytovací prostory a kruh uprostřed jako krytý trh.

Joan vytáhla kartonovou obálku s klíčem od jejich pokoje. Recepční Ronan na ni napsal *Chodba 1, pokoj 14*.

Když vešli dovnitř, podlaha se změnila z kamene v černo-bílou mozaiku havranů obklopených spirálami s peříčky. Mezi ptáky se v pravidelných intervalech objevovalo číslo 1 v kruhu – Joan hádala, že to je číslo chodby.

Byla to dlouhá chodba, končila v obrovském kruhovém prostoru s velkou kopulí. Její sklo bylo zdobené černými havrany. V noci to vypadalo ponuře, ale přes den to muselo být nádherné – možná to tam dokonce připomínalo čítárnu v Britském muzeu.

„Náš pokoj bude tamhle nahoře.“ Nick ukázal na balkonová mezípatra nad nimi. Prohlédl si očíslované dveře podél mezípatra. „Jsou uspořádané jako domy v ulici. Lichá čísla vlevo, sudá vpravo.“

Našli úzké točité schodiště z tepaného železa a pospíšili si nahoru. „Pokoje čtrnáct...“ zamumlal Aaron, když dorazili na další podestu.

Zesponu se ozval hluk, který je všechny přiměl přitisknout se ke zdi. Půl tuctu lidí se potácelo chodbou směrem k tržišti a zajíkalo se vysokým, opileckým smíchem. Většina z nich měla na rukou a pažích tetování: gryfy a jilmy.

„Myslela jsem, že Griffithovi a Argentovi jsou nepřátelé,“ zašeptala Joan.

„To jsou,“ zamumlala Ruth. „Nenávidí se navzájem ještě víc než Oliverové a Huntové.“

„To proto, že Argentovi cvičí, aby dokázali odolat moci Griffithových,“ vyložil jim Jamie. „Jsou vůči ní prakticky imunní.“

Jedna z argentovských dívek žertovně strčila do mladého Griffitha, který se rozesmál.

Ruth se ušklíbala. „Bože, to je fakt *nepřirozené*.“

„Spojenectví se musela změnit,“ zašeptala Joan. Pak jí něco napadlo. „Co když se Oliverovi a Huntovi v téhle časové linii mají taky rádi? Co když jsme tady spojenci?“

Ruth a Aaron na vteřinu nasadili stejně zděšený výraz. Aaron se vzpamatoval první. „Myslím, že tenhle svět je dost špatný i bez vymyšlení ještě horších scénářů,“ podotkl přísně. A pak – zřejmě aby zabránil dalším spekulacím – odkráčel chodbou směrem k jejich pokoji.

Joan se ho chystala následovat, ale pak zaváhala a znovu si vzpomněla na výraz recepčního. *Prohlédl ji?* Místo aby šla za Aaronem, zamířila k pokoji číslo 2 a zaklepal. „Úklid!“ zvolala.

Co to děláš? naznačil jí Aaron bezhlesně z druhé strany chodby. Joan naslouchala u dveří. Úplné ticho. Zaklepala znovu. „Úklid!“

Ruth se k ní přidala a rozbalila své měkké kožené pouzdro se šperháky a planžetami. Během několika vteřin zámek otevřela.

„To je cizí pokoj!“ šeptal Aaron zděšeně a hnál se k nim.

„To je vždycky takový?“ zeptala se Ruth Joan.

Aaron *byl* vždycky takový. Když se poprvé potkali, Joan přiváděl k šílenství, ale teď už jí jeho varovný hlas nevadil. Připomínal jí, aby byla opatrná a ostražitá.

„Myslím, že tady budeme v bezpečí,“ pošeptala mu. „Pokud recepční pošle strážu, uslyšíme je klepat na druhé dveře. Budeme mít šanci se odtud vytrazit.“

Aaron otevřel ústa, aby protestoval, ale nakonec si jen povzdechl. „No dobře.“

Joan pootevřela dveře. V místnosti byla tma a ve vzduchu byl cítit prach. Opatrně vklouzla dovnitř a ostatní ji následovali.

Když byli všichni uvnitř, zasunula západky a vydechla. Necítila se v bezpečí – spíš jako zvíře obklopené ze všech stran dravci, které si právě našlo provizorní úkryt.

Nick nahmátl vypínač a rozsvítil v obývacím pokoji a na krátké chodbě, která pravděpodobně vedla do ložnice a koupelny.

Aaron špičkou boty kopl do vyšívaného stříbrného stromu na luxusním černém koberci. „Vypadá to, že tu bydlí někdo od Argentových.“

„Argent s...“ Joan se rozhlédla. „... dost pochmurným vkusem.“ Tapety vypadaly luxusně a byly přemalované

tmavými vyobrazeními masožravých rostlin. Ze stěn na ni upíraly skleněné oči vycpané hlavy zvířat: havran, černý medvěd a vlk. Jedna celá stěna byla pokryta obrazem muže s bledou tváří a černým vousem ztenčujícím se do špičky jako tužka. Měl na sobě šaty ze šestnáctého století, obrovský bílý límec a elegantní klobouk s peřím. „Myslíš, že tomuhle to tu patří?“

Ruth zaujala pod portrétem stejnou pózu jako muž na něm, s rukama v bok a hlavou nakloněnou. „Co je divnější? Sedět v bytě s obrovským portrétem sebe sama, nebo trávit čas s hlavou mrtvého médi?“

„Na trofejích na zdech není nic špatného,“ řekl Aaron. „Ani na olejomalbě předka.“ Kriticky si místnost prohlížel. „Mně to tedy nevadí. To přemalování tapet je sice trochu přes čáru, ale celkově...“

Ruth se podívala na Joan a ta rozhodila rukama. Obraz i vycpané zvířecí hlavy ji děsily. Většinou Aaronův vkus chápala, ale tohle tedy ne.

Kromě gotického obývacího pokoje tu byla kuchyňka, obložená černými dlaždicemi, aby ladila s celkovým stylem obydlí. Jamie otevřel ledničku. „Nic,“ informoval je. Frankie stále spala v jeho svrchníku s hlavou opřenou o jeho rameno. Palcem jí hladil chlupaté čelo.

Na kuchyňské lince stál prázdný koš na odpadky. „Ať už tu bydlí kdokoli, dlouho nebyl doma,“ usoudila Joan.

Nick se předtím vytratil, aby zkontroloval ostatní místnosti. Teď se znovu objevil. „Nikdo tu není,“ potvrdil. „V ložnici je okno, kterým se dá utéct. O dalších východech nevím.“ Podíval se na vlčí hlavu a sklopil oči.

„Nezhasneme na chvilku?“ zeptala se Joan a přistoupila k oknům obývacího pokoje, které byly zakryté závěsy.

Byla si téměř jistá, že z pokoje je výhled na hlavní ulici, a nechtěla, aby je světlo prozradilo.

Ruth zmáčkla vypínač a místnost pohltila tma. Byly tam posuvné dveře. Joan našla západku a vyšla na balkon s vysokými stěnami.

Venku byl vlhký vzduch a chlad jí pronikal do plic. Joan se postavila na špičky, aby se podívala přes zábradlí. Ulice byla překvapivě blízko. Dostat se dolů by nebylo snadné, ale nebylo to tak vysoko, aby si zlomila vaz. Vrátila se dovnitř a zavřela za sebou dveře a zatáhla závěsy.

„Máme balkon,“ řekla. „Takže máme několik únikových cest, kdyby se sem někdo snažil dostat.“ Unaveně si promnula obličej.

„Bezva,“ řekl Nick. „Takže jsme v dystopickém Londýně, ale aspoň máme střechu nad hlavou. Co teď?“

Museli napravit časovou osu. Museli najít Eleanor a zastavit ji. Ale než budou moct cokoli udělat, musejí se nejdříve postarat o to nejnaléhavější. „Potřebujeme jídlo,“ zamumlala si Joan do dlaní. „Teplé oblečení.“ Všichni byli pořád mokří od deště.

„Jestli se tu zabydlíme, budeme potřebovat peníze,“ pronesla Ruth. „Našemu princátku brzo dojdou cestovní žetony.“

„Podíváme se, co najdeme v tomhle bytě,“ řekla Joan. „Hotovost. Cokoli, co můžeme prodat nebo vyměnit na trhu dole. Nic pozoruhodného ani zapamatovatelného.“

„Takže teď jsme kromě squatterů i zloději,“ ozval se Aaron. „Vím, že jsi mi tak neřekla,“ dodal směrem k Ruth.

Rozptýlili se po bytě, aby se rychle pokusili najít nějaké peníze či věci na prodej.

„Kolik žetonů že ti ještě zbývá?“ zeptala se Ruth Aarona, zatímco protřepávala polštáře na pohovce a přesouvala nábytek, když hledala mince.

„Tři,“ odpověděl Aaron. „Sto padesát let.“

Joan usilovně zápasila se zaseknutou zásuvkou pod olejomalbou, a když ji konečně otevřela, skřípla si prst pod její spodní hranou. Zatřepala rukou, aby ji bolest přešla, a přála si, aby stejným způsobem dokázala setřást i Aaronův ležérní tón. Měl v kapse sto padesát let lidského života a mluvil o tom, jako by to byly drobné.

Nick to taky slyšel. Přehraboval se v kuchyni, ale teď přestal.

„Nechci ty další žetony použít,“ vyhrkla Joan. Její slova zněla v malé místnosti příliš hlasitě. Ani to vlastně nechtěla říct, prostě jí to vyklouzlo.

Najednou se všichni zarazili. Na vteřinu se zdálo, že se dynamika mezi nimi změnila – z pěti přítomných byly náraz tři nestvůry a dva lidé.

„Dobrá,“ ozval se nakonec Aaron.

Joan na něj zamrkala, trochu zaskočená. „Dobrá?“ Čekala, že bude protestovat – že řekne: *Je škoda je nepoužít. Ten čas už uplynul. Chováš se nerozumně. Měli bychom o tom alespoň hlasovat.*

Ale on se na ni podíval svýma vážnýma šedýma očima. „Chceš, abych ti je dal?“

Joan se jich odmítala dotknout. „Ne.“

„Dobrá,“ řekl Aaron znovu, jako by to bylo rozumné rozhodnutí. Joan ovšem věděla, že není.

„Tak jo,“ protáhla Ruth. Podívala se na Joan a Aarona, jako by si všimla něčeho, co Joan unikalo.

Joan se navzdory Aaronovu ochotnému souhlasu cítila vyvedená z míry. Soustředila se na zásuvku, kterou se jí podařilo otevřít.

Našla malou skrýš mincí a bankovek s profilem Eleanor korunované růžemi – oficiální měna, hádala. Strčila si je do kapsy a pokračovala v hledání, až ucítila na dně zásuvky něco tvrdého.

„Co je to?“ Vytáhla předmět podobný kostičce domina, bělavý a těžký. Bylo to vyřezávané z kosti? Na jedné straně bylo datum – 13. duben – a písmeno V. Otočila ho a uviděla vyrytý obrázek stadionu, který vypadal jako římské Koloseum.

Jamie se přiblížil, aby se podíval. „To je stará vstupenka do arény. Nemá žádnou hodnotu.“ Ukázal na škrtnutý obrázek stadionu. „Už byla použita.“

„Aréna?“ zopakovala Joan. V mysli se jí vybavili muži v klecích na mostě. „*Damnatio ad gladium*,“ řekla pomalu. „*Damnatio ad bestias*.“ Ta slova jí byla povědomá. Slyšela je už dříve, v hodinách dějepisu.

„Odsouzení meči a odsouzení zvířatům,“ řekl Jamie. „Byly to tresty ve starověkém Římě. Zločinci byli nuceni bojovat proti gladiátorům. A po těchto soubojích byli ti nejpodřadnější vězni nuceni vstoupit do arény se lvy a medvědy.“

Joan nervózně vrátila kostěnou vstupenku zpět do zásuvky. Eleanor navrátila středověký zvyk vystavování hlav na kulech a teď, jak se zdálo, obnovila i londýnské koloseum. Další staré krutosti.

Jamie vzal z police nad Joaninou zásuvkou knihu. *Dějiny koruny: Svazek první*. Listoval v ní, a přestože každé stránce věnoval jen zlomek vteřiny, jeho výraz postupně

zvázněl. „Tohle je oficiální výklad dějin,“ řekl Joan. „Obsahuje některé základní zákony.“

„Jaké zákony?“ Joan se téměř bála tu otázku položit.

Jamie zkřivil ústa. Odrecitoval pasáž, která musela být z knihy:

„Každý člověk musí odevzdat padesát let – nebo celý život, pokud je kratší – rodině nestvůr, na jejímž území se narodil. Tato doba může mít formu života nebo práce, nebo kombinace obojího. Na oplátku dostanou lidé na území příslušné rodiny ubytování, plat a případně důchod. Rodiny mohou vzdělávat nebo cvičit jakéhokoli člověka na svém území podle svého uvážení a mohou určit vybrané vysoce cenné lidi výlučně na práci nebo převážně na práci. Lidé jsou povinni kdykoli na vyžádání uvést dva číselné údaje: kolik let, měsíců a dní jim zbývá do konce života a kolik času ještě patří rodině.“

To bylo příliš. Klece, hlavy na věžích, zákaz vycházení, muž zbitý na mostě... Joaniny myšlenky rotovaly v odporném víru strachu, viny a hněvu. Tento svět existoval kvůli ní. Dlouhou chvíli nedokázala najít slova. „Nemůžeme dovolit, aby tenhle svět dál existoval,“ vypravila ze sebe. „Musíme opravit časovou osu.“

„Ale jak?“ zeptal se Jamie.

Joan na něj zamrkala. Není to snad jasné? „Musíme zabít Eleanor, tak jako Nick zabil krále.“ Navzdory všemu se jí ta slova nezdála správná. Eleanor byla její sestra. Joan si ji možná nepamatovala, ale byla to její vlastní krev.

Jiné řešení ale Joan neviděla. Eleanor z Nicka udělala slabé místo časové osy – místo, kde se dala změnit historie –, aby mohl zabít krále. To jistě znamenalo, že by mohl zabít i Eleanor. A tím by kontrolu nad časovou osou získali oni.

Pohled Jamieho tmavých očí byl laskavý. „Myslím, že to nebude tak jednoduché.“

Joan se podívala na vyšívaný koberec se symbolem jilmu, znakem rodu Argentových. Měla podezření, že Jamie má pravdu. Eleanor byla chytrá – a přemýšlela o několik tahů dopředu. Plánováním královy vraždy strávila roky. Stejně tak musela strávit dlouhou dobu vymýšlením, jak se ochránit.

V ten okamžik se Joan podívala na Nicka. Stál v kuchyni, oběma rukama se opíral o linku a ve tváři měl hluboce provinilý výraz. Joan se odtrhla od zdi, neschopná snést utrpení v jeho tváři. „Podívám se, jestli v ložnici není něco, co bychom mohli prodat,“ utrousila.

Černý koberec v chodbě byl tak měkký, že Joaniny kroky byly zcela neslyšné. Snažila se uklidnit, ale pořád před sebou viděla Nicka. Od té doby, co sem přijeli, se na ni sotva podíval. *A tak jsem vás poštvala proti sobě*, řekla Eleanor. *A fungovalo to, že?*

Joan polkla knedlík v krku. *Cennosti*, připomenula si pevně. Na ty se musela soustředit. Ložnice na konci chodby se jí zdála hodně temná. Našla vypínač a zamrkala, když se nerozsvítilo stropní světlo, ale tlumené lampy u stěn. Světlo bylo měkké jako záře svíček.

Naproti posteli byla šatna, téměř stejně velká jako zbytek pokoje. Oblečení uvnitř vypadalo, že patří muži – možná tomu z portrétu v obývacím pokoji.

Joan prohrabala košile a kabátce ze šestnáctého století a hledala kravatové spony, manžetové knoflíčky, perlovou výšivku, zlaté knoflíky, cokoli, co by se dalo prodat. Nic nenašla, otočila se a s překvapením uprostřed šatny spatřila paprsek světla, který připomínal zář slunce.

Dopadal dovnitř v ne zcela vodorovném úhlu a vznášely se v něm částechy prachu.

Když Joan do místnosti vešla, nebyl tam... Pohlédla na okno a napůl očekávala, že uvidí škvíru v závěsech, kudy dovnitř proniká denní světlo. Ale venku byla noc a závěsy byly zatažené.

Pak někdo tiše a zřetelně vyslovil její jméno, jako by stál přímo vedle ní.

„Joan?“

Joan sebou trhla a pátrala kolem po zdroji toho hlasu, nikdo tam ale nebyl. Pak si uvědomila, komu patřil. Byl to hlas její babičky. „Babi?“ řekla nejistě.

Jak ale mohla být babička tady, v prázdné skříni, v prázdné místnosti?

Když na to Joan pomyslela, projelo jí tělem jakési zachvění a lampy v místnosti pohasly, jako by někdo cvakl vypínačem. „Co...“ pokusila se říct. Ale ke svému zděšení nemohla promluvit. Necítila ani dech v plicích.

Někde poblíž se ozvalo šustění a z temnoty vedle ní se znovu ozval babiččin hlas. „Joan, slyšíš mě?“

Babi, zkusila Joan znovu. Nemohla se ale ani po-
hnout.

Když si uvědomila, že právě prožívá úplné rozplynutí, zaplavila ji panika.

Když se to stalo poprvé, byl s ní Aaron. *Málem jsi umřela*, řekl zděšeně. *Pokusila ses cestovat, aniž by sis nejdřív obstarala čas. Skočila jsi a pak ses pokusila skočit ještě jednou. Nevěděla jsi, jak to zabrzdit.*

Od té doby se Joan téměř každé ráno probouzela do rozplynutí. Snažila se uklidnit a soustředit se na smyslové vjemy – přesně tak, jak ji to naučil Aaron. Kdyby se

jí podařilo získat zpět své smysly, ocitla by se zase v přítomnosti. Mohla by dýchat. Byla by v bezpečí.

Jaké jednotlivosti byly kolem? Když uslyšela babiččin hlas, napůl se otočila a v té pozici ztuhla. Její zorné pole vyplňovaly jen tlusté sametové závěsy na druhém konci místnosti. Odtud to byly jen tvary a stíny – nebyly dost specifické na to, aby ji dokázaly uzemnit.

Zmítala jí panika. Nemohla pohnout očima. Nemohla ani mrknout. Babiččin hlas se ozval znovu, zamlženě se prodíral panikou. „Joan, dochází ti čas. Musíš Eleanor zastavit, než bude příliš pozdě. Jsou lidé, kteří ti mohou pomoci. Musíš je najít. Poznáš je podle znamení vlka.“

Babička tu nebyla. Joan *si přála*, aby tu byla, ale tohle musela být halucinace vyvolaná nedostatkem kyslíku. Koutkem oka viděla, že se jí hrudník nezvedá. Jak dlouho přežije, aniž by dýchala? Jak dlouho už to trvá? Minutu? Dvě?

Dýchej, přikázala si vyděšeně. Ale prostě to nešlo. Neměla nic, čím by se dokázala uzemnit. Nic, čeho by se mohla chytit. Umře tady, sama a ve tmě.

A pak se u ní zčistajasna zjevil Aaron.

Přitáhl ji k sobě a možná Joan jen ten pouhý pohyb pomohl, protože se jí plíce vzápětí naplnily vzduchem. Zapalovala po dechu, jako by ji právě zachránil před utopením v oceánu. Zoufale se chytila klopy jeho saka, mlhavě si uvědomovala, že látku pomačká a vytáhá. Aarona to určitě dopálí. Nedokázala se ale pustit. Třásla se po celém těle.

Aaron ji přivinul k sobě. Jeho rty se bezhlesně pohybovaly a jeho krásné rysy křivily obavy. *Neopouštěj mě*, zdálo se jí, že říká. *Zůstaň se mnou*. A pak možná ještě: *Prosím. Vždyť jsem tě sotva našel*.

Joan cítila na svém pase tlak a teplo. Už zase dokázala vnímat. Zaměřila se na jeho tvář a sílu jeho stisku. *Nepouštěj mě*, chtěla mu říct. *Prosím*. Jeho dotek bylo to jediné, co ji drželo pohromadě – byla si tím neotřesitelně jistá. Pokud by ji pustil, zase by se rozplynula a už by se nedokázala vrátit zpátky.

Nepustil ji. Jako by si ani nevšiml, že mu v pěsti mačká sako. Joan se několikrát nadechla a vydechla a pak *konečně* uslyšela jeho hlas. „Zůstaň tady,“ šeptal se rty přitisknutými k jejímu spánku. „Zůstaň se mnou v tomhle pokoji.“

Joan ozkoušela svůj hlas. „Jsem tady.“ Vyšel z ní chraplavě.

„Do prdele.“ Aaron zavřel oči a jeho stisk na jejím pase ještě zesílil.

Joan cítila, jak se jeho prsty zatínají na látce jejích šatů. Viděla to. Slyšela. Byla zpátky v současném okamžiku. „Jsem v pořádku,“ povedlo se jí ze sebe úlevně vypravit.

Z Aarona se vydralo nevěřící uchechtnutí. Nebyla v něm ani špetka pobavení. „V pořádku?“ zopakoval po ní. „Když jsem sem přišel, měla jsi úplně modré rty!“ Podíval se na její prsty, kterými stále svírala jeho sako. Joan si na okamžik pomyslela, že se tu látku snad pokusí uhladit. On se ale jen roztřeseně nadechl. „Tohle by se dít nemělo,“ zamumlal. „Tahle rozplynutí... Ne takhle.“ Odtáhl se jen natolik, aby se jí dokázal pátravě zadívat do tváře. „Něco se děje,“ odtušil, skoro jako by to říkal jen sám sobě. Na okamžik byl jeho výraz pronikavě ostrý a zkoumavý.

„Co tím myslíš?“ zeptala se Joan.

Při jejích slovech Aaron zjhl. „Já to napravím,“ řekl vážně. „Tohle se dál dít nemůže.“ Odtáhl se od ní a Joan byla najednou zima. O vteřinu později jí však nabídl ruku. „Pojď. Uzemníš se líp, když něco sníš.“

Joan jeho ruku přijala a nechala se vést. Jakmile to udělala, vzpomněla si však na podivný paprsek světla, který předtím viděla. Zastavila se a ohlédla se přes rameno. Nic tam nebylo. Byla to halucinace, stejně jako babiččin hlas.

A přece... když si vzpomněla na babiččina slova, přeběhl jí mráz po zádech. *Joan, dochází ti čas.*

„Co je?“ zeptal se Aaron.

Joan zaváhala. „Slyšel jsi někoho mluvit, když jsi vešel do pokoje?“

„To já jsem mluvil na tebe,“ řekl Aaron nejistě. „To myslíš?“

Tím to bylo jasné. Aaron nic neslyšel. Celé se to odehrálo jen v Joanině hlavě.

Aaron se teď doopravdy mračil. „Tak pojď,“ řekl. „Pojďme tě ukotvit v téhle časové linii.“

V hlavní místnosti ostatní stále hledali cennosti.

Nick stál sám v kuchyni, vypadal zachmuřeně, odtazité a neuvěřitelně hezky. Otočil se, když Joan a Aaron vešli, a Joan se srdce rozbolelo téměř stejně jako v okamžiku, kdy se jí zastavil dech. Ode dne, kdy se poprvé setkali, ji vždy v každé místnosti hledal. A ona vždy hledala jeho.

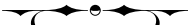
Spřízněné duše, řekl o nich jednou Jamie. Kdysi jimi skutečně *byli*. Patřili k sobě v původním časovém kontinuu, než je okolnosti rozdělily. Ale teď...

Joan si nebyla jistá, co se jí zračí ve tváři, ale Nick se zamračil a pohledem ji tak nečekaně znepokojeně přelétl, že se jí hrdlo sevřelo ještě víc.

Aaron se vedle Joan ošil. Joan na něj zamrkala a zjistila, že se dívá střídavě na ni a Nicka a v očích má něco podivně smutného, možná dokonce rezignovaného. Jemně pustil Joaninu ruku a ona okamžitě pocítila chlad.

„Musíme na trhu sehnat nějaké oblečení a jídlo,“ řekl Aaron těžce. „Pokud něco nesníme, všichni z téhle doby vypadneme.“

ČTYŘI

Joan bolela hlava a hrudník. Po hrozícím rozplynutí se cítila celá roztřesená a rozbolavělá. Když však sestoupili po schodech dolů na trh, nasadila odhodlaný výraz. V tomto světě byla teprve pár hodin, ale už jí bylo jasné, že tu nikdy nesmí projevít slabost. Nikdo nesměl poznat, že ona a Nick jsou lidé – už dávno bylo po večerce.

Na první pohled vládl na trhu chaos. V obrovském kruhovém prostoru pod kopulí byly téměř náhodně rozeštyby stojany s oblečením, převlékací kabinky se závěsy a plastové stolky obsypané opasky a botami. Prodejci vykřikovali své nabídky a zákazníci jim odpovídali, takže kolem bylo hlučno a hlasy se mísily v nesourodé kofonii. Nad tím vším visely z vrcholu kopule obrovské mosazné hodiny. Ručičky měly tvar havranů a ukazovaly tři čtvrtě na sedm, malý měsíc označoval noc.

Joan chvíli trvalo, než uspořádání trhu pochopila. Uličky vymezovaly jeho jednotlivé části a vytvářely tvar ciferníku. Každý klín byl věnován určitému časovému období. Vlevo byla prehistorie: vlněné sukně z doby bronzové v tlumených barvách a štíty a šperky z doby železné. Potom následoval starověký Řím, kde se prodávaly tuniky a spony. Následovaly raně středověké pláště a opasky a dál středověké kápě...

Atmosféra, když vešli dovnitř, byla výbušná. „Běžte si to vyřídit někam jina!“ okřikl prodavač dva muže, kteří se prali.

Odstrčil je od svého stánku a napjal svalnaté řeznické paže. Prodavači a zákazníci si přísným pohledem prohlíželi Joaninu skupinu.

Žádný z nepřátelských pohledů však nevydržel dlouho. Zastrášilo je snad, že jich bylo víc? Nebo Nickova statná postava? Joan pohlédla na ostatní a poprvé si uvědomila, jak jsou všichni potlučení z boje na konci minulé časové linie. Jamie měl na bradě červený šrám, Nick zase modřiny na kloubech a Ruth na pažích. Vypadali, že jsou připraveni se prát stejně jako všichni ostatní na trhu – dokonce i Aaron, který sice nebyl potlučený, ale ve svém příliš formálním obleku působil jako nejnebezpečnější ze všech.

„Tady...“ Nick je všechny schoval mezi věšáky s těžkými plášti, aby mohli vymyslet plán. V obklopení stěn z oblečení měli téměř pocit, že jsou sami.

Joan zakručelo v břiše, když se k ní donesla vůně jídla: smažené cibule, klobás a čerstvého chleba – na druhé straně tržiště byly stánky s jídlem.

Jamie se zachvěl. Frankie dřímala, ale teď vystrčila hlavu z rozepnutého zipu. Zamžourala očima a rozhlédla se kolem. Jamie ji vytáhl a ona se otřepala, aby se probírala, a zastříhala ušima.

„Jídlo je priorita,“ ujistil Frankie Aaron, jako by mu tím něco naznačila.

„Rozdělme se,“ navrhla Joan. „Já půjdu dolů ke stánkům s jídlem. Dáte si všichni slané koláče?“ Ostatní přikývli.

„Já seženu oblečení.“ Ruth ukázala na sekci s moderními šaty ze šedého tvídu a šifonu.

„Já seženu oblečení!“ ozval se okamžitě Aaron.

Ruth jednou velmi pomalu mrkla. Když byly Joan a Ruth děti, jejich bratranec Bertie vždy utekl z místnosti, když se na něj Ruth takhle podívala, ale Aaron se nedal.

Založil si ruce na hrudníku. „Svoje oblečení ti rozhodně nesvěřím.“

„Nakoupíš nějaké blbosti, kvůli kterým budeme vyčnít!“

„Já koupím kvalitní oblečení, ve kterém budou všichni vypadat dobře!“

„Ty...“

„Oba můžete koupit oblečení!“ vyštěkla Joan a překvapilo ji, když okamžitě ztichli.

Ruth naklonila hlavu. „Jsi v pořádku? Tváříš se nějak...“ Zamračila se a dramaticky svraštila obočí – Joan hádala, že ji napodobuje. „Jako by tě bolela hlava.“

Joan si povzddechla. Měla pocit, jako by měla spánky ve svěráku. „Jen se potřebuju najíst.“

Aaron se na ni dlouze podíval. Obrátil se k Ruth s výrazem neochotného smíření. „Můžeš koupit kabátek pro Frankie.“

Ruth protočila oči. „Koupím si, co budu chtít.“

„Sejdeme se tady?“ zeptal se Aaron.

„Ne,“ řekl Nick. „Sejdeme se na pokoji. Nechci tu zůstat déle, než je bezpodmínečně nutné.“

Když se Aaron a Ruth vydali k oblečení, už se zase hádali, ke kterému stánku zamíří nejdřív. Jamie zavrtěl hlavou. „Radši půjdu s nimi,“ usoudil a pokynul Frankie. „Myslím, že budou potřebovat rozhodčího.“